

Jézus, Sosthenes és Pál állásfoglalása az igazság és hazugság tekintetében.

Időpont: 1930. május 18. Húsvét utáni 4. vasárnap

Oltári ige: János 16,5-15.

Igehirdetési alapige: 1Kor 1,14-16.

Hálákat adok az Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, kivéve Krispust és Gájust,

Hogy valaki azt ne mondja, hogy a magam nevére kereszteltem.

Megkereszteltem azonban Stefana házanépét is, ezenkívül nem tudom, hogy valakit mászt kereszteltem volna.

Ima:

Úr Jézus Krisztus az igazság töviskoronás királya, aki azért jöttél a világra és éltél e világon, hogy bizonyosságot tegy az igazságról. Azért jöttél, hogy meghalj az igazságért és elmentél a világról anélkül, hogy minden igazságot megmondtál volna. Emberi erőszak elnémította ajkadat, amely még annyit tudott volna mondani Terólad, mirőlunk, a világról, az igazságról, üdvösségről és az örök kárhozatról. És Te ezt mind elvitted magaddal. Köszönjük Urunk, igazságnak királya, hogy elnémított ajkad beszédét elküldöd Szentlelked által, hogy elvezéreljen bennünket minden igazságra. Azért jöttünk most is ide, hogy Téged kérjünk: jövel Szentlélek Úr Isten, vezess, szentelj meg bennünket a Te Igéddel, mert a Te Igéd igazság. Tudjuk, hogy annyit mondasz meg nekünk, amennyit el tudunk hordozni és amennyi előtt megnyitjuk szívünket. Jövel Szentlélek Úr Isten, kinyitjuk előtted szívünket, jövel, légy tanítónk nekünk.

Ámen.

Keresztyén Testvérek! Az oltár előtt felolvasott szentlecke az igazságról szól és középpontjában az igazság királyának az a kijelentése áll: én az igazságot mondtam néktek. Ez a most felolvasott szentlecke is az igazságról beszél, de benne egy ember más vallomást tesz: én nem mondtam néktek igazat. Az egyikben az igazság öntudata, a másikban a bűntudat van.

E felolvasott szentleckében Pál apostol álláspontja mellett van egy másik álláspont is. Van egy név Sosthenes, aki körül az igazság megfordul. Ő maga is ott van, mikor Pál azt mondta: nem mondtam igazat - és Pálnak az igazságtól való eltévedése éppen őrá vonatkozik. Tehát ez az ember is álláspontot foglal el.

E három különböző álláspont miatt zavar lesz úrrá felettünk, hogy az a Biblia, amely homogén álláspontot, egy igazságot foglal magában, hogyan foglalhat el három ilyen különböző álláspontot a hazugság és igazság tekintetében.

Kedves Testvérek! Ezen a vasárnap délelőtt tehát három álláspont áll előttünk. Krisztus, Pál és Sosthenes álláspontja, és szeretném, ha mind a három világosan állna előttünk. Mi a dolog érdemszempontjából ilyen sorrendet fogunk követni: 1./ Jézus Krisztus, 2./ Sosthenes, 3./ Pál apostol állásfoglalása.

Mi Jézus Krisztus állásfoglalása az igazság és hazugság tekintetében? Nagyon világos. Jézus Krisztus az igazság fanatikusa. Ezt tanítása is világosan mutatja. Ha semmi mást nem hoznánk fel, mint a hegyibeszéd egyetlen kijelentését: „*legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem*

nem; ami pedig ezeken felül vagy, a gonosztól vagy” és hazugság az (Mt 5,37). Az is világosan mutatja, hogy az Úr Jézus 100 %-ig az igazság álláspontjára helyezkedett és olyan embereket akart nevelni, akiknek soha nem kell esküdni, mert, ha valamire azt mondják úgy van, ha az egész világ mást is mond, mégis annak a keresztyénnek van igaza. Jézus a teljes igazságot követeli meg a maga életében is. Jobban szerette az igazságot, mint saját magát. Amikor a másik világon a megváltás gondolata forrongott Isten lelkében, Krisztus akkor azt az álláspontot képviselte a megváltás tekintetében, hogy nem lehet elintézni a bűnt egy nagy kegyelemmel. Nem lehet elintézni azzal, hogy Isten egy nagy amnesztiát hirdet, mert az igazság maga követeli, hogy a bűn vegye el a büntetését és a megsértett igazság találja meg a maga kielégítését. Nézzetek a golgotai keresztre, ahol az Úr Jézus szenved a mi bűnünk következményét és lássátok meg, hogy Ő önmagánál is jobban szerette az igazságot. De ennél nagyobbakat is mondok. Sokkal jobban szerette az igazságot, mint bennünket, bennünket pedig jobban szeretett, mint saját magát. Nézzétek egész élete nem más, mint odatevése önmagának az áldozati oltárra, ahol minden gondolatát, érzését, cselekedetét akarta elégetni miérettünk. Mikor búcsúzik a tanítványaitól, elő akarja őket készíteni egyrészt a fájdalomra, hogy elmegy, másrészt a boldogságra, hogy elküldi helyette a vigasztalót. Mikor azt mondja: az én Atyám házában sok hajlék van – hozzáteszi – , ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Tehát, ha nem úgy volna, ha nem volna más az örök élet, mint egy mámorító gondolat, mint egy fájdalom elleni injekció, akkor nem nyúlna hozzá. Inkább sírjunk és könnyezzünk és engedné, hogy kétségbeesés szakadékan álljunk, mint olyan valótlanossággal vigasztaljon meg bennünket, olyan vigasztalást kiejtsen száján, amely mögött nincs igazság.

De az is mutatja mennyire elítélte az igazságtalanságot, hogy nem bírta eltérni a hazug embereket. A vallásos élet területén találkozott a legtöbb hazug emberrel és ezért a vallásos képmutatókkal szemben helyezkedett a legkeményebb álláspontra. Milyen irgalmatlanul beszél róluk mikor azt mondja: *„hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák.”* (Mt 23,27). *„...megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadománynyal és mértékletlenséggel.”* (Mt 23,25).

Ha semmi mást nem mondanék is Jézusról, ebből is megállapíthatjuk, hogy ő feltétlen az igazság mellett foglalt állást.

Most nézzük meg mi az álláspontja Sosthenesnek ebben a kérdésben. Pál ott van Efezusban, talán egy kis szobában sétál fel-alá és diktálja levelét a korinthusi gyülekezetnek. Körülötte ott van az a három korinthusi ember, akik rossz híreket hoztak Korinthusból és várják Pál apostol levelét. Pál lelkét nagyon elszomorította az a hír, hogy személyek körül csoportosulnak az emberek és szakadások keletkeznek a gyülekezetben. Mindenféle nehézségeket gördítettek a testvériség ellen, ahelyett, hogy azon igyekeztek volna, hogy egyik tudnának lenni, egymásra fenik a fogukat és ezáltal a bűn teljesen hatalmába kerítette őket. Pál apostol úgy szeretné egész lelkét beleönteni levelébe és megüzenni: Emberek, szeressétek egymást, mert egy a Krisztus. És beszél azokról, akik ő reá esküdtek, az ő neve alá gyülekezetek és akkor írja le ez a mondatot: *„Hálát adok az Istennek, hogy senkit sem keresztem meg közületek, kivéve Kriszpuszt és Gájust,”*. Tehát nem kapcsoltam magamhoz senkit. És akkor ki tudja hogyan, eszébe jut, hogy nem mondtam igazat, hanem én megkereszteltem Sostheust és a háza népét is.

Most ne nézzünk arra, ami ebből a kijelentésből Pál apostolra vonatkozik, hanem csak azt, ami Sosthenesre. Ott áll, vagy ül Sosthenes Pál apostolnál és bizonyosan boldog, hogy a korinthusi gyülekezetben az elsők közé tartozik, akik elsőnek hallják a nagy apostol üzenetét.

Pál apostol ajkán perog a szó és egyszer csak Sosthenes lelkében egy kellemetlen érzés támad, hogy hiszen Pál apostol nem mond igazat. Nem igaz az, hogy Pál nem keresztelt többet, hisz őt és háznépét is ő keresztelte meg. Mit csinál most Sosthenes? Nincs erről semmi adat a Bibliában, de bizonyos, hogy az az egyszerű tény, hogy nem csinál semmit e dologban. Nem csinál nagy dolgot Pál apostol fogyatékoságából és ez mutatja milyen álláspontot foglal el az igazság és hazugság szempontjából. Lehet, hogy felszisszen és Pál hirtelen rá néz Sosthenesre s abban a pillanatban jut eszébe, hogy nem mondtam igazat. Lehet, hogy Sosthenes szól Pálnak, de nincs semmi adat arra, hogy közbeszólásával figyelmeztette Pál. Az azonban bizonyos, hogy Sosthenes ebből nagy dolgot nem csinált. Én szeretném Sosthenesnek ezt az álláspontját a mi lelki szemeink elé állítani.

Mit csinált tehát ez az ember? Nem fújta fel Pál igazságbeli fogyatékoságát. Pedig de nagy dolgot tudott volna belőle csinálni, ha akar. Mert az emberek értenek ahhoz, hogy egész kis dolog miatt, akár erkölcsi halálra is ítéljenek valakit. Mi mindent gondolhatott volna Sosthenes. Elmondhatta volna nagy szörnyűlködéssel, hogy hogyan lehet így hazudni Pálnak. És ha valaki azzal pártolja Pált, hogy olyan ember, aki sokat beszél, annak hamar kicsúszik olyan valami a száján, ami nem egészen fedi az igazságot, - akkor mondhatta volna, igen ám, de Pál nem beszélt, hanem leíratta és azt jobban meg kell rágni. Látjátok Pál igazságbeli fogyatékoságát súlyosbítja az, hogy ő megfontolta, amit ír, hisz itt van a második Korinthusi levél, ahol megírja, milyen nagy lelki felkészültséggel írta ezt a levelet. Bizonyítja ezt a korinthusi levél 13. verse is, amelynél szebben és gyönyörűbben költő e világon még nem írta meg a szeretet himnuszát.

Súlyosbítja Pál apostol kijelentését, hogy ő az imádságban írja le ezt a nem egészen igaz dolgot. Azt írja: hálát adok az Istennek, - tehát a mindentudó Istennek mondja ezt. Micsoda súlyos dolog az, hogy egy ember, egy apostol imádságában nem mond igazat. Hazugságát súlyosbítja az a körülmény, hogy személyével kapcsolatos dologra vonatkozólag nem mond igazat. Nem lehetne csodálkozni, ha másra vonatkozna, vagy mások véleménye után hallott beszédből felejtette volna el a teljes igazságot, de Pál apostol maga keresztelt és erre nem emlékezik.

Azután Pál apostol eljárást súlyosbítja az a körülmény is, hogy nem gondolatokról és kijelentésről, hanem cselekedetről van itt szó. Ha arról kérdeznék meg, melyek voltak azok a szentírási igék, melyekkel megkeresztelte ezeket az embereket, azon nem lehetne csodálkozni, hogy elfelejtette. De hogy egy ilyen történeti ténynél tévedjen, az mégis borzasztó. És még súlyosbítja az, hogy ott van Sosthenes is, csak ki kell nyitni a szemét, hogy meglássa a bizonyítékot.

Milyen csodálatos ez a Sosthenes, minderről egy árva szót sem beszél, nem fújja fel Pál apostol tévedését. Van egy csodálatraméltóan bölcs megállapítása Sosthenesnek, hogy nem minden hazugság az, ami nem igaz, mert a hazugság lényege, alkotórésze, hogy tudatosan szembelyezkedik az igazsággal. Az igazságnak emlékezeti fogyatékosága van. Oh, mennyivel kevesebb baj volna a világon, ha az emberek lelkében Sosthenes bölcsessége volna és ne fújnak fel azt, ha valakinek kihagy az emlékező tehetsége.

A másik bölcsessége Sosthenesnek, hogy nem csinál sérelmet Pál apostol igazságbeli fogyatékoságából. Pedig csinálhatna, mert ő utóvégre nem utolsó ember volt Korinthusban. Ha még jelentéktelen emberekről feledkeznék el Pál apostol, de róla, aki azok közé tartozott, akiket Pál legelső sorban keresztelt meg. Azt írja róla Pál, aghája zsenije. Tudjátok ugye, milyen lelki nyugtalansággal indult Korinthusba, ahol a világ söpredéke lakott és becsületsértés volt, ha valakinek azt mondták, te korinthusi. Nyugtalansága annál nagyobb volt, mert

Athenben egy nagy kudarc érte. Istennek külön kellett őt biztatni, hogy: ne félj, én veled vagyok, nekem ott sok népem van. Elkezdti ott a munkát sok üldöztetés között és gondoljátok meg micsoda boldogság és biztatás volt számára, mikor Korinthusban a legelső ember megnyitotta szívét az evangélium előtt. Oh, hogyan adhatott hálát Istennek: Köszönöm, hogy az első foglyot megkötözve odavihetem hozzád golgotán meghalt, Úr Jézus Krisztus. És megkeresztelte Sosthenest és az ő házanépét. Lehet, hogy Pál ezt elfelejtette, de Sosthenes soha el nem felejtette. És Sosthenes azután sem lett soha Pál apostol szégyene, mert mindig első maradt a korinthusi gyülekezetben, egész életét Isten szolgálatába állítva. Most is hozza a hírt Pál apostolnak és vállalkozik arra, hogy a sok részre szakadt gyülekezetet eggyé kovácsolja a Krisztusban. És Pál erről az emberről tudott megfélekedezni és nem veszi semmibe. Sosthenes pedig nem jajdul fel. Hát utolsó vagyok-e én, hogy engem hallgat agyon Pál apostol? Eltekintve attól, hogy ez sérelem és hazugság, de mit fognak szólni rólam otthon Korinthusban, milyen színben fogok feltűnni előttük? Azt fogják mondani, hát te olyan senki vagy, hogy se nem szorol, se nem osztol Pál apostol szemében. Oh, hány ember lett volna, aki ezt a megbotlást, Pál apostolnak ezt a tévedését úgy felfújta volna, hogy ha Pál térden állva könyörög is, akkor sem bocsátja meg és soha nem felejtette volna el Pálnak. Milyen csodálatos bölcsessége volt Sosthenesnek, aki nem csinál sérelmet és fájdalmat magának a másik ember feledékenységből. Mennyivel boldogabb lenne ez az élet, ha az emberek nem csinálnának sérelmet abból, amivel senki nem akarta őket megsérteni.

Sosthenesnek ez az álláspontja az igazság és hazugság kérdésében.

Nézzük meg a 3. álláspontot. Pál is egészen más álláspontot foglal el. Nem osztja Krisztus és Sosthenes álláspontját. Mindenekelőtt érzi a kimondott szó felelősségét. Ott jár fel-alá az efezusi kis szobában és diktálja: *„Hálákat adok az Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg küzületek, kivéve Krispuszt és Gájust, hogy valaki azt ne mondja, hogy a magam nevére kereszteltem.”*. És mint mondtam, nem tudjuk miképpen, gondolatában egyszer csak megvilágosodik, hogy nem mondott igazat. Mi volna természetesebb, mintha azt mondtotta volna az íródeákjának, kapard ki, mert másképp diktálom, vagy: húzd át jól, hogy ne tudják elolvasni. Semmit nem javít, nem törli ki azt, amit lediktált, hanem folytatja: *„Megkereszteltem azonban Stefana házanépét is, ezenkívül nem tudom, hogy valakit mást kereszteltem volna.”*.

Kedves Testvérek! Valami csodálatos erkölcsi méltóság van Pál apostol életében. Nem akar jobbnak látszani, mint amilyen. Nem akar koturnusban járni és eltakarni fogyatékoságát. Amit megírtam, megírtam, - amit megmondtam, megmondtam, mert elmondott szót nem lehet el nem mondottá tenni. Van egy arab közmondás: a kilőtt nyíl, az elmondott szó, és a végrehajtott cselekedet nem jön többé vissza. Kettő tekintetében igen sok ember együtt érez az arab közmondással, de a kimondott szó tekintetében nem nagyon ragaszkodik hozzá. Olyan könnyen hajlandók másítani és agyonjavíthatni kijelentésüket az emberek. Pál apostol vállalja a kimondott szó minden következményét, még akkor is, ha olyan súlyos dolgok késztetnék az ellenkezőjére, mint az ő apostoli méltósága. Ezt akarja igazolni levelében a korinthusiak előtt és nem töröli ki az apostol gyarlóságát és gyöngeségét.

Pál apostol ismeri a megalázkodás kötelezettségét. Valami csodálatos az, hogy nem csinál belőle nagy kérdést, hogy neki meg kell alázkodni a korinthusiak előtt és be kell ismernie, hogy talán még többet is megkeresztelt a felsoroltakon kívül. Ennek a megalázkodásnak súlyát növeli, hogy ez papíroson le van fektetve. Ott marad a papíroson, hogy Pál apostol egyszer nem mondott igazat.

Miért alázkodott meg Pál apostol? Mert meg volt arról győződve, soha senki még nem lett kevesebb azért, mert beismerte hibáját, sőt több lett. Valami csodálatos ereje van annak a megalázkodásnak, ha nyíltan, férfiasan és becsületesen megvallja valaki, hogy én nem mondtam igazat. Úgy érzi az ember, mintha bilincsek hullanának le arról az emberről, úgy látja, mintha vállán angyszárnyak nőnének és emelkedne a magasba.

Vajon az igazság és hazugság szempontjában ti milyen álláspontot foglaltok el? Vajon ott van-e lelketekben a kimondott szó felelősségének és a megalázkodásnak indító érzése?

Ez volt a három álláspont, vajon melyik az igazi ezek között? Mind a három igaz. Nincs semmi ellentét köztük. Igenis, Jézus álláspontja helyes, aki azt mondja, hogy az igazságot önmagunknál és másoknál is jobban kell szeretni. De ezt az álláspontot nekünk önmagunkkal szemben kell érvényesíteni. Ez Pál apostol állásfoglalása is. Ő is minden ítéletét és következményét levonja a maga életében és azt mondja – a másik ember életében a jóra magyarázás és a megbocsátás álláspontjára kell helyezkedni. Mert, hogy mi az igazság, azt csak Isten tudja és mennyi az igazságtól az eltérés, azt is az Isten látja. Ott van a hiba, hogy az emberek Jézus szigorú álláspontját a másokra vonatkoztatják, magukra pedig a Sosthenes álláspontját.

Boldog az az ember, aki Krisztus igazságosságával és Pál szigorú álláspontjával tudja megítélni önmagát és Sosthenes szeretetével és bölcsességével tudja más ember igazmondásbeli fogyatékoságát megérteni.

Indítsatok harcot az ellen, hogy ezen a világon ne csináljatok nagy dolgot és sérelmet a más ember tévedéséből. Legyetek Pálok önmagatok tévedéseivel szemben és Sosthenések a megbotló Pálokkal szemben és Krisztus rátok adja áldását: ti az én álláspontomra helyezkedtetek.

Ámen.

Ima:

Jóságos mennyei Atyánk. Könyörgünk, szabadíts meg attól az ördögi gondolattól, hogy előnye van az embereknek a hazugságból. Mert a Sátán súgta ezt nekünk. Ezért tér el az igazságtól a gyermek, azt hiszi, előnye lesz belőle, mert elmarad a büntetés. Ezért tér el az igazságtól a vevő meg az eladó, mert azt hiszik olcsóbban vesznek és drágábban adnak el. Ezért van az, hogy saját érdekünk képviselésében olyan sok mindent megengedünk magunknak, azt gondoljuk, alattomos árutakon több eredményt tudunk elérni.

Kérünk Urunk, mutasd meg úgy, ahogy te látod a hazugság előnyét és a hazugság hátrányát. Mutasd meg, hogy még eddig mindenki megbánta, hogy letért az igazság útjáról és mennyi bánattal jár – és könny öntözi a hamisság útját. Gondolunk most édesapánk összeszorult szívére és édesanyánk könnyeire. Oh mennyi bánat és bűn kíséri a hazug ember lába nyomát. Minden hazugság mélyebbre taszít és nem tudunk tőle szabadulni, mert megkötöz bennünket. És mennyi bizalmatlanság jár a hazugság után. Azért nem tud bízni ember az emberben, mert nem tud hinni az emberi szavaknak. Oh mennyire más lenne az élet, ha igazak lennénk és bízni lehetne bennünk és másokban.

Oh, add a Te oltárodra ajkunkra az égő parazsat, hogy kiégessen belőlünk minden hamis szót. Kérünk, szabadíts meg bennünket attól, hogy önmagunk megítélése helyett másokat ítéljünk meg. Könyörgünk, add meg a Te képedet és hasonlatosságodat, melyben a szeretet és

kegyetlenség, a kegyelem és ítélet, a megbocsátás és az igazság olyan csodálatos szent harmóniában tud egyesülni.

Kérünk Téged, szentelj meg bennünket a Te Igéddel, mert a Te Igéd igazság.

Imádkozzunk egy fiatal testvérünkért, akinek hozzátartozója kéri a gyülekezet imádságát. Szentséges Istenünk, szerető mennyei Atyánk. a Te igazságodhoz menekülünk és nem a Te kegyelmedhez. Kegyelmedhez és szerető szívedhez annyiszor menekültünk már, olyan sokszor kértünk és akartuk, hogy állj oda e fiatal lélek ágya mellé, mint Jairus leánya mellé és mondd neki is: leányzó neked mondom kelj fel! Atyánk, már annyiszor kértünk téged, add vissza őt azoknak, akik olyan régen várják már. Add vissza a templomnak, hogy éneke újra belecsendüljön a hívek énekébe. És Te nem hallgattál meg Urunk, azért az igazságodhoz fordulunk. Tudjuk, hogy Te igazságos vagy és változhatatlan, hogy tegnap és ma és örökké ugyanaz voltál, vagy és leszel. Oh Krisztus, aki tegnap és ma ugyanaz vagy, aki tegnap megálltál a szenvedő előtt, mutasd meg ma is a Te hatalmadat. Kérünk Urunk hallgass meg minket.

De e kérésünk mellett ott van a mi megnyugvásunk is. Ha Te úgy határoztad, hogy ott a betegágyán úgy hervadjon, mint gyökerétől megfosztott liliomszál, akkor is ráhajlunk kezedre és megcsókoljuk, mert szíved szeretetét nem felejtjük el. Igazságodat és szeretetedet kérjük és várjuk.

Ámen.